

28. februar 2021 - 2. postna nedelja

(1 Mz 22,1-2.9.10-13.15-18) TUKAJ

Če smo bili prejšnjo nedeljo z zgodbo o Noetu in zavezi ob koncu vesoljnega potopa še v tako imenovani biblični prazgodovini, kamor spada prvih 11 poglavij Prve Mojzesove knjige ali Geneze, kjer je nemogoče govoriti o kakem določanju časa, kdaj se je to zgodilo, potem smo z dogodki, v katerih je glavna osebnost Abraham že v zgodovini in lahko vsaj približno določimo, kdaj je ta očak živel. Seveda tega ne moremo določiti natančno, kot to dela današnja zgodovinska veda, vendar ga lahko brez nevarnosti, da bi se hudo zmotili, postavimo v 19. stoletje pred Kr., torej je bil sodobnik babilonskega kralja Hamurabija, katerega zakonik, temelj babilonskega prava, je še danes zanimiv, saj je eden najzgodnejših primerov načela, da je vsak obtoženec nedolžen, dokler mu ni dokazana krivda.

Zgodovina bogatega nomada Abrahama, po rodu iz Ura na Kaldejskem na jugu Mezopotamije, preko daljne selitve najprej v Harán na severu, potem pa v Kanaan, današnjo Palestino je popisana v poglavjih 12 do 22 Geneze. Nedeljsko berilo govori o darovanju edinca Izaka, sina, ki ga je dobil po dolgih letih nerodovitnosti žene Sare.

Pripoved o darovanju Izaka je ena izmed literarnih mojstrov in Stare zaveze. Nedeljsko besedilo je sicer skrajšano, zato izgubi nekoliko svojega značaja, vendar iz njega lahko razberemo vsaj nekaj ključnih reči, od katerih pa lahko navedeno glede na prostor, ki je na razpolago, samo zaključke. Dokazni material bi zahteval več tiskanih strani, pa tudi poznavanje ozadja, ki zahteva poznanje nekaterih raziskovalnih postopkov, ki so v našem okviru nedostopni.

Najprej gre tukaj za *kraj verskega češčenja*, ki se je dogajalo na neimenovani gori v pokrajini Morija. Ta kraj je bil izbran, ker je Abraham (tedaj še Abram) že opravil nekatere daritve in je imel celo neko videnje. Gre torej za nekaj podobnega, kot je danes sveti značaj raznih romarskih krajev, ki so povezani s prikazovanji (Lurd, Fatima, Sveta gora) ali čudežnimi ozdravljenji (Brezje). Te omembe v našem nedeljskem besedilu ni, ker pač takrat, ko je besedilo nastalo, kraj sam ni bil več pomemben, zato zadnji oblikovalec besedila omenja samo

pokrajino, ne pa imena kraja.

Potem najdemo tukaj razlago neke starozavezne navade: *darovanje prvorojenca*. V Izraelu je vsak prvorojenec moškega spola pripadal Jahvéju in mu je moral biti darovan (2Mz 13,2). Vendar človeških prvorojencev niso darovali, ampak odkupili (2Mz 13,13): spomnimo kako so Jezusa prinesli v tempelj, da bi darovali zanj »dve grlici ali dva golobčka« (Lk 2,24). Poleg tega angelov ukaz Abrahamu pomeni dokončno prepoved žrtvovanja človeških bitij, kar ni bilo tako redko v predizraelski zgodovini in pri drugih narodih.

Zadnji oblikovalec tega besedila pa je v zadnjem odstavku dodal, kar se mu je zdelo najvažnejše: *”skušnjava” vernika*. Skušnjava je položaj, ki lahko vernika oddalji od vere, ker ga sili, naj položi svoje zaupanje ne v Boga, ampak v druge sile ali celo v samega sebe. Abraham se je tej skušnjavi uprl tudi za ceno izgube prvorojenca, za kar si je pridobil Božjo obljubo za obilni blagoslov, za namnožitev potomstva in za blagoslov tega potomstva, v katerem bodo blagoslovljeni vsi narodi na zemlji, kar se je uresničilo v Jezusu Kristusu.

Kaj to pomeni za nas danes, je samo po sebi jasno. Skušnjava današnjega vernika je, da bi se oddaljil od vere (mnogi so temu podlegli), ker ne vidi nobenega smisla v trpljenju, ki je bilo našemu narodu naloženo tako med drugo svetovno vojsko in časov po njej, ki je Slovenijo napolnil z morišči nedolžnih žrtev, katerih edini “greh” je bil, da se niso strinjali s komunističnim nasiljem, pa do današnjega dne, ko se sledilci starega Božjega sovražnika, hudiča, ob pomoči pokvarjenega tožilstva in sodstva skušajo polastiti oblasti z lažmi, obrekovanji in grožnjami s smrtjo. Za nas je poleg uporabe vseh zakonitih sredstev in molitve, tudi tukaj bistvene važnosti neomajno zaupanje v Boga, ki uveljavi svojo voljo takrat, ko je določeno v njegovem odrešenjskem načrtu.